

ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΠΑΓΚΑΛΟΣ

ΤΟ
ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ
ΤΗΣ
ΚΩΛΟΤΟΥΜΠΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΤΟ
ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ
ΤΗΣ
ΚΩΛΟΤΟΥΜΠΑΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΓΚΑΛΟΣ

ΤΟ
ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ
ΤΗΣ
ΚΩΛΟΤΟΥΜΠΑΣ

Θέση υπογραφής δικαιούχου/-ων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση.

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Κοινωνικές, πολιτικές & νομικές επιστήμες

Θεόδωρο Πάγκαλος, *Το γλωσσάριο της κωλοτούμπας*

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Διορθώσεις: Άρης Μπράτσος

Σκίτσο προμετωπίδας: Ανδρέας Πάγκαλος

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και

Θεόδωρος Πάγκαλος, Αθήνα, 2016

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούλιος 2017

KET A884 ΚΕΠ 481/17

ISBN 978-960-16-7205-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 23 10 70.63.54, 23 10 70.67.15, ΦΑΞ: 23 10 70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	9
Αμερικάνοι	13
Αναβολή /αναμονή	15
Αναγέννηση	17
Ανατροπές	23
Αξιολόγηση	27
Αξιοπρέπεια	31
Απολυταρχία	36
Απρόβλεπτος	41
Αριστεία	46
Αυταπάτες	50
«Βαρούφες»	54
Βάσεις	58
Διακύβευμα	63
Διαπραγματεύσεις	67
Διαρκής επανάσταση	71
Διαφορετικότητες	76
Δρομολογήσεις	81
Δώρα	85
Επέτειος	90

Επιτήδευσις	94
Θεσμοί	100
Καταλήψεις	104
Κομπίνες	109
Κουίσλινγκ (Quisling)	114
Κουλουβάχατα	118
Κυβερνοχώρος	122
Λαός	127
Μετανάστες	130
Νομιμότητα	134
Παπαδήμος	139
Πρόγραμμα	143
Σεβασμός	147
Στρατοκρατία	152
Συγγένεια	157
Συσπείρωση	162
Σφαλιάρα	167
Σφετερισμός	172
Υπεκφυγές	177
Υπέρβαροι	180
Υπερβολή	185
Υποζύγια	189
Υποτελεία	193
Φαύλος	199
Χαλιφάτο	204
Χούντα	209

Πρόλογος

Είχα δεχθεί την ευγενική και γενναιόδωρη πρόταση της διεύθυνσης του *Βήματος* να δημοσιεύω κάθε Κυριακή ένα άρθρο με πλήρη ελευθερία επιλογής θεμάτων και περιεχομένου. Ήμουν πεπεισμένος ότι βασικό ρόλο στην υφαρπαγή της εξουσίας από τους κατσαπλιάδες του ΣΥΡΙΖΑ και τους θεσιθήρες των ΑΝΕΛ έπαιξε η δημιουργία και επιβολή μιας εθνικοσοσιαλιστικής, κυρίαρχης ιδεολογίας που υιοθετούσε και προέβαλλε ό,τι πιο σάπιο και αναχρονιστικό υπήρχε στους ιδεολογικούς σκουπιδοτενεκέδες αυτής της χώρας. Ήταν ανάγκη, λοιπόν, να ξεκαθαριστεί το έδαφος γύρω από μια σειρά εννοιών που χρησιμοποιούσαν ασύστολα οι τυχάρπαστοι της κυβερνητικής πλειοψηφίας για να κυριαρχούν στο μυαλό των πολιτών. Έτσι, συνειδητοποίησα ότι δεν έπρεπε πλέον να γράφω ένα άρθρο κατά βούληση με αφορμή την

επικαιρότητα, αλλά να ακολουθώ αυστηρά μια χρονολογική σειρά, ώστε να διαμορφωθεί ένα οιο-νεί λεξικό των όρων της κυρίαρχης ιδεολογίας και με την κριτική τους αποδόμηση να πλησιάσουμε στην απομυθοποίηση.

Το Γλωσσάριο της κωλοτούμπας φιλοδοξεί να είναι ένα θεωρητικό κείμενο ενταγμένο (στο μέτρο του δυνατού) σε μια αδυσώπητη πολιτική μάχη. Ίσως η αφοσίωση των συνεργατών μου, ίσως η ταχύτατη δημιουργία ενός πυρήνα αναγνωστών στο κέντρο της Αθήνας, ίσως άλλοι παράγοντες συνέτειναν ώστε η στήλη αυτή να επιδράσει ουσιαστικά στη διαπαιδαγώγηση των νέων Ελλήνων.

Χιλιάδες μηνύματα διαδίκτυακά, εκατοντάδες επιστολές και τηλεφωνήματα, πολλές γνωριμίες εκδήλωναν όχι μόνο την έγκρισή τους και την επιδοκιμασία για το περιεχόμενο, αλλά πολλές φορές και επιφυλάξεις σχετικά με ορισμένα στοιχεία της ανάλυσης.

Εδώ οφείλω να επισημάνω ότι από τους οργανωτές του αφιερώματος «Νέες Εποχές» μού είχε τεθεί η ανάγκη περιορισμού της έκτασης των συγγραφικών μου επιδόσεων σε 500-600 λέξεις. Δεν ξέρω αν ετηρείτο αυστηρά αυτός ο περιορισμός. Κατά καιρούς διαπίστωνα δίπλα στις δικές μου

φτωχικές 500 λέξεις τεράστια σεντόνια με παπαρολογίες του ενός ή του άλλου δήθεν διανοούμενου ο οποίος είχε αναγνωστικό κοινό μερικές ντουζίνες ψυχοπαθών. Αποφάσισα, λοιπόν, αφού οι Εκδόσεις Πατάκη μου έδιναν τη δυνατότητα να επανεκδώσω τα κείμενα αυτά, να επωφεληθώ για να προσθέσω κυρίως κείμενα που πλουτίζουν τον προβληματισμό.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΓΚΑΛΟΣ

Αμερικάνοι

Κάτοικοι των ΗΠΑ, πάσης δυνατής προελεύσεως. Ανεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα. Γενικώς αντιπαθούνται. Έχουν διαπράξει μια σειρά από εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, όπως είναι η απόβαση στις Φιλιππίνες και στην Κούβα, η ανατροπή του Άρμπενς στη Γουατεμάλα, ο πόλεμος στο Βιετνάμ, το πραξικόπημα του 1967 στην Ελλάδα και η δολοφονία του Αλιέντε. Μετά διέλυσαν τη Γιουγκοσλαβία και πρόσφατα ατύχησαν στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ, στη Λιβύη, στην Αίγυπτο και στη Συρία, με αποτέλεσμα να αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα σοβαρό πρόβλημα ισλαμικού τζιχαντισμού και επιστροφής στον Μεσαίωνα.

Επειδή, ως γνωστόν, το πραξικόπημα του '67, η επτάχρονη δικτατορία, η εισβολή στο Πολυτεχνείο, τα βασανιστήρια του ΕΑΤ-ΕΣΑ και της Ασφάλειας, καθώς και η απόπειρα δολοφονίας του

Μακαρίου και ό,τι ακολούθησε στην Κύπρο έγιναν με αποκλειστική ευθύνη των Αμερικανών χωρίς την ανάμειξη κανενός Έλληνα (εμείς είμαστε όλοι δημοκράτες και αντιστασιακοί), η ετήσια διαδήλωση του Πολυτεχνείου τελειώνει στην Πρεσβεία τους, όπου και κυριαρχεί το βροντερό σύνθημα: «Αμερικάνοι, φονιάδες των λαών».

Πρόσφατα, όμως, φαίνεται ότι άλλαξαν χαρακτήρα. Ίσως επειδή ο Πρόεδρος τους είναι μαύρος (συγγνώμη, Αφροαμερικάνος είναι πολιτικά ορθότερο). Κάθε τρεις και δέκα παρεμβαίνουν στα εσωτερικά της Ευρωπαϊκής Ένωσης και προτρέπουν τους άθλιους δανειστές μας, που δεν δέχονται να μας χαρίσουν τα δανεικά, να επιδείξουν μεγαλύτερη κατανόηση. Τηλεφωνούν επίσης συχνά πυκνά στον «πρώτη φορά αριστερό» πρωθυπουργό μας και ενθαρρύνουν την αδιαλλαξία του. Όλο αυτό είναι τόσο συγκινητικό, που, χωρίς να μας το ζητήσουν, στείλαμε τον υπουργό Εθνικής Αμύνης να τους χαρίσει την Κάρπαθο για βάση (δες παρακάτω, «Αξιοπρέπεια», σελ. 31 και «Βάσεις», σελ. 58).

Για τη διαδήλωση του Πολυτεχνείου προτείνουμε τα δύο ακόλουθα νέα συνθήματα: «Ζήτω οι Βάσεις του Θανάτου» και «Αμερικάνοι, γερά, με τσαμπουκά, δώστε μας κι εμάς λεφτά».

Αναβολή/αναμονή

Ως γνωστόν, το καλύτερο δάνειο είναι το «κουρεμένο». Με άλλα λόγια, ο δανειστής σου χαρίζει τους τόκους και μέρος του κεφαλαίου ή, καλύτερα, όλο το κεφάλαιο. Αν δεν το πετύχεις αυτό, τότε πρέπει να αγωνιστείς για ένα άτοκο δάνειο με άδηλη ημερομηνία λήξης και περίοδο χάριτος, ας πούμε, δέκα ετών. Αν, όμως, οι δανειστές είναι καθάρματα, φασίστες, μισέλληνες, θέλουν να πιουν το αίμα του λαού, να υπονομεύσουν την πρώτη μετά την κατάρρευση του Σοσιαλισμού (υπαρκτού και μη) γνήσια Αριστερή Κυβέρνηση στην Ευρώπη και διατηρούν αμετάβλητες τις ημερομηνίες καταβολής όσων οφείλεις, τότε πρέπει να βιαστείς να λύσεις όλα τα προβλήματα που επιδεινώνουν τη θέση σου.

Γιατί, άραγε, επιζητεί να κερδίσει ο οφειλέτης χρόνο; Επειδή δεν γνωρίζει το θέμα και προσπαθεί

να το μάθει αποφεύγοντας, στο μεταξύ, δηλώσεις και έκθεση στη δημοσιότητα; Επειδή ελπίζει να δανειστεί από αλλού με ευνοϊκότερους όρους; Επειδή προσπαθεί στο σύνολο που τον νομιμοποιεί να δημιουργήσει συναίνεση ή, εν πάση περιπτώσει, να αμβλύνει τις διαφωνίες; Μήπως επειδή δεν ξέρει τι του γίνεται και τρέχει πάνω κάτω πανικόβλητος, θεωρώντας ότι η καρέκλα της εξουσίας είναι, προς το παρόν, μια κάποια λύση;

Μια τέτοια στάση παθητικής αναμονής πώς μπορεί να συνδυάζεται με το αίτημα της αξιοπρέπειας και να υπηρετεί διαπραγματεύσεις;

Αναγέννηση

Η «αναγέννηση» έχει διαφορετικό περιεχόμενο όταν χρησιμοποιείται στα πλαίσια μιας συζήτησης που αφορά αντιπολιτευόμενο κόμμα από την έννοια της λέξης όταν προσδιορίζεται ένας μελλοντικός, αισιόδοξος ορίζοντας με βάση τις πολιτικές της «πρώτης φοράς αριστερά» κυβέρνησης. Στον χώρο της αντιπολίτευσης, άλλη είναι η εμβέλεια του όρου όταν χρησιμοποιείται από την ηγεσία ή από στελέχη της ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ και άλλη όταν χρησιμοποιείται από τα στελέχη ενός μικρότερου κόμματος.

Σήμερα θα σχολιάσουμε το γεγονός ότι τρεις, συμπαθέστατοι κατά τα άλλα, υποψήφιοι για την προεδρία του ΠΑΣΟΚ διεκδικούν την ψήφο όσων βούλονται προσέλθουν με δηλώσεις, άρθρα και συνεντεύξεις όπου κύριο ρόλο παίζει η λέξη «αναγέννηση». Και εδώ αρχίζουν τα δύσκολα.

Όποιος μιλάει για αναγέννηση θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει και τη λέξη «νεκρανάσταση». Για να αναγεννηθεί κάτι, πρέπει, κατά την άποψή μας, να έχει πεθάνει. Σ' ό,τι αφορά το ΠΑΣΟΚ, είναι κοινό μυστικό ότι η αγωνιώδης προσπάθεια του τελευταίου τετραγώνου της παλιάς φρουράς έχει ελάχιστες πιθανότητες να επιτύχει την εκ νέου είσοδό του στο Κοινοβούλιο. Όλο και περισσότερες δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι σε ενδεχόμενες νέες εκλογές, όποια και αν είναι η ηγεσία, είναι απίθανο να πετύχει το μαγικό 3%, που σε μεταβάλλει από ΜΚΟ σε πολιτικό κόμμα. Γι' αυτό ίσως ο μέχρι τώρα μαχητικός και ριψοκίνδυνος, τουλάχιστον σε επίπεδο ρητορείας, πρόεδρος του εγκατέλειψε το πεδίο της μάχης. Επήλθε το Βατερλό. Το σημερινό ΠΑΣΟΚ είναι απλώς μια άχαρη, χωρίς προοπτικές, ανάμνηση του πάλαι ποτέ πλειοψηφικού κινήματος των μη προνομιούχων.

Δεν έχουμε την αλαζονική πρόθεση να γράψουμε εδώ μια σύντομη ιστορία του ΠΑΣΟΚ. Χωρίς τον Ανδρέα Παπανδρέου, τις ελπίδες που δημιούργησε και την ακούραστη και πολλές φορές ανιδιοτελή προσφορά χιλιάδων στελεχών του η Ελλάδα θα ήταν σε πολύ χειρότερη κατάσταση, δηλαδή χωρίς χιλιάδες εκπαιδευτικά κτίρια και άλλα έργα

υποδομής, χωρίς εθνικό σύστημα υγείας και στο θεσμικό επίπεδο θα συνεχιζόταν το σύστημα διακρίσεων των πολιτών ανάλογα με τις πολιτικές πεποιθήσεις τους.

Χωρίς τα λάθη και τις αδυναμίες του ΠΑΣΟΚ η Ελλάδα θα ήταν πιο μπροστά και θα είχε αποφύγει ίσως μερικά από τα οδυνηρά στοιχεία της κρίσης που ζούμε σήμερα. Βέβαια, κενό εξουσίας δεν νοείται σε ένα οργανωμένο κράτος δικαίου. Κάποιος θα κυβερνούσε. Όμως, αν κάνει κανείς μια καλόπιστη κριτική των θέσεων που αντιτάσσονταν σε όλες ανεξαιρέτα τις μεταρρυθμιστικές πρωτοβουλίες του ΠΑΣΟΚ, είτε από τη ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ είτε από την κάθε μορφής Αριστερά, θα διαπιστώσει ότι όλες τους οι θέσεις και προτάσεις ήταν έντονα προσανατολισμένες προς την κατεύθυνση της φαυλοκρατίας, της ρουσφετολογίας και της πολιτικής πελατείας. Η αντιπολίτευση ήταν πάντα χειρότερη από το ΠΑΣΟΚ και αυτό αποδείχτηκε περίτρανα κάθε φορά που δόθηκε από το εκλογικό σώμα η ευκαιρία σε μια άλλη πλειοψηφία να κυβερνήσει. Τα μεγάλα κόμματα ιστορικής σημασίας, όπως το ΠΑΣΟΚ, συνήθως δεν οδηγούνται στο περιθώριο από λανθασμένες επιλογές που αφορούν την πράξη ή από τις αδυναμίες της εκάστοτε ηγεσίας τους.

Χάνουν την επαφή με την κοινωνική συμμαχία, που αρχικά τα στήριζε, λόγω θεμελιωδών επιλογών τους όταν πέσουν στη δίνη μιας γενικότερης οικονομικής και κοινωνικής κρίσης.

Ποιες είναι λοιπόν αυτές οι θεμελιώδεις αδυναμίες του ΠΑΣΟΚ;

Ο ηγέτης του ΠΑΣΟΚ ήταν αδιαμφισβήτητα ο Ανδρέας Παπανδρέου. Ακόμα και όταν είχε κλονιστεί η υγεία του και είχε φθαρεί η ιδεολογική και προσωπική του καθαρότητα από μια σειρά συγκεκριμένων σκανδάλων, ήταν ο αναμφισβήτητος ηγέτης. Το ΠΑΣΟΚ ήταν δικό του. Το είχε δημιουργήσει και το είχε προσανατολίσει. Εκατοντάδες στελέχη τον είχαν για παράδειγμα. Όταν ήρθε η ώρα της διαδοχής, όλοι οι υποψήφιοι εκπροσώπούσαν ένα μέρος μόνο από την επιρροή αυτής της ιστορικής προσωπικότητας. Οικονομικά συμφέροντα, προσωπικές φιλοδοξίες, οργανωμένες συντεχνίες και παρεξηγημένες ελπίδες έπαιξαν ρόλο για να διαμορφωθεί η καλύτερη δυνατή τότε πλειοψηφία γύρω από τον Κώστα Σημίτη. Αργότερα, κάθε φορά που τα πράγματα χειροτέρευαν, ο ηγέτης του χώρου εγκατέλειπε το πεδίο της μάχης και παρέδιδε την ηγεσία –έδινε το δαχτυλίδι– σε κάποιον που ήταν σαφώς ανεπαρκέστερος. Το κόμμα

ήταν φυσικό να ακολουθήσει μια πορεία απομάκρυνσης από τις βασικές αρχές και ιδέες που είχαν διαμορφώσει την ιδιαιτερότητά του. Όλοι οι διάδοχοι του Ανδρέα Παπανδρέου, με την εξαίρεση ίσως του Κώστα Σημίτη, εκλέχτηκαν ως πρόσωπα και όχι γιατί εξέφραζαν τη μια ή την άλλη άποψη για το μέλλον του κόμματος και της χώρας. Πρώτα ψηφίζαμε τον Γιώργο ή τον Βαγγέλη και μετά περιμέναμε να δούμε τι έχουν να μας πουν. Αυτό επαναλαμβάνεται και σήμερα στο χαμηλότερο δυνατό επίπεδο.

Για να ξεπεραστεί αυτός ο παθολογικός αποπροσανατολισμός, πρέπει στο μέλλον, στα συνέδρια οποιουδήποτε σχηματισμού θέλει να διεκδικήσει την πλειοψηφική εκπροσώπηση του ευρύτατου χώρου της δημοκρατικής παράταξης, να εμφανίζονται συγκροτημένες, θαρραλέες και όσο γίνεται πιο πλήρεις θέσεις και να ψηφίζονται αυτοτελώς. Πρόεδρος του φορέα αυτού θα είναι εκείνος που υιοθετεί και εκφράζει τις συγκεκριμένες απόψεις που πλειοψήφησαν στο συνέδριο.

Είναι σαφές ότι η διαδικασία που περιγράφουμε θα γίνεται ενιαία και μ' αυτήν τη σειρά: θέσεις και μέλη της Κεντρικής Επιτροπής θα εκλέγονται με απλή αναλογική από το συνέδριο, που είναι ο

πιο υποφιασμένος και πολιτικοποιημένος χώρος έκφρασης απόψεων. Πρόεδρος θα είναι αυτός που θα ψηφίζεται ως εκφραστής της πλειοψηφούσας τάσης από την Κεντρική Επιτροπή. Είναι δημαγωγία, λαϊκίστικη παρεκτροπή και επικοινωνιακή ευκολία να ψηφίζουμε ονόματα που σε συνθήκες παρακμής εκφράζουν απλώς την καταγωγή και όχι την αξία του συγκεκριμένου ατόμου. Είναι απαράδεκτο η πιο υπεύθυνη πράξη ενός συνεδρίου, που είναι η επιλογή της ηγεσίας, να γίνεται από ένα εκλογικό σώμα στο οποίο ο καθένας μπορεί να συμμετέχει. Όποιοι φιλοδοξούν στο μέλλον να εκπροσωπήσουν τον φορέα που θα εκφράσει τη Μεγάλη Δημοκρατική Παράταξη, που αντιστοιχεί στην κοινωνική πλειοψηφία του λαού αυτής της χώρας, δηλαδή στο Κέντρο, θα πρέπει να υιοθετήσουν αυτές τις θέσεις. Ως τότε αρχαιρεσίες όπως η σημερινή θα έχουν απλώς κωμικό χαρακτήρα και όσοι συμμετέχουν θα είναι σύνενοχοι στην αβελτηρία που αφήνει τον χώρο αδέσποτο για να λεηλατηθεί από τη μια και την άλλη πλευρά.

Ανατροπές

Ο μακαρίτης Ανδρέας Παπανδρέου έλεγε ότι τρεις είναι οι πυλώνες της Δημοκρατίας: η Βουλή, η τοπική αυτοδιοίκηση και ο συνδικαλισμός. Σε αυτούς τους θεσμοποιημένους πυλώνες, που προϋπέθεταν μιαν εσωτερική δημοκρατική λειτουργία (με την πρόβλεψη κανόνων για τους συμμετέχοντες, διαδικασιών για την άσκηση της εξουσίας από τις εκάστοτε πλειοψηφίες και την προστασία των μειοψηφιών, και πάνω από όλα με την αντιπροσωπευτικότητα ως απαραίτητο προσόν των εκάστοτε εκλεγμένων), προστέθηκε από την αναρχούμενη αντίληψη, που επηρεάζει τον τρόπο σκέψης της σημερινής Ακροαριστεράς και Ακροδεξιάς, και η λαϊκή κινητικότητα. Ο «κόσμος στις πλατείες» έγινε ισότιμος, εξωσυνταγματικός παράγων του πολιτεύματος. Και το «ισότιμος» δεν ίσχυε βέβαια για μακρές χρονικές περιόδους, π.χ. κατάληψη της

πλατείας Συντάγματος από τους οπαδούς του ΣΥΡΙΖΑ στην «κάτω πλατεία» και τους οπαδούς της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ στην «πάνω πλατεία».

Όλοι αυτοί είχαν καταλύσει το Σύνταγμα και τους νόμους και ιδιαίτερα τα άρθρα που αφορούσαν τις ατομικές ελευθερίες των συμπολιτών τους. Όποιος αποτολμούσε να περάσει έστω και από τις παρυφές της πλατείας και αναγνωριζόταν (καμιά φορά και από λάθος) ως οπαδός και υποστηρικτής του Μνημονίου απομακρυνόταν αμέσως ύστερα από κοινή και συνεννοημένη πολλές φορές παρέμβαση κόκκινων και μαύρων φασιστών, που τους συνέδεε ο «πατριωτισμός». Λοιδορίες, γκεσταπίτικες συκοφαντίες, προπηλακισμοί και σε τελευταία ανάλυση ξυλοδαρμός συγκροτούσαν την καθημερινότητα της πλατείας. Την ίδια ώρα μαύροι και κόκκινοι αγανακτισμένοι έβγαιναν από τις τρύπες τους για να ρίξουν το σύνθημα που αποτελούσε την πεμπτουσία αυτών των ημερών:

«Να καεί, να καεί, το μπουρδέλο η Βουλή».

Και επειδή «στις Δημοκρατίες δεν υπάρχουν αδιέξοδα», όπως λέει ο κύριος Δραγασάκης, ή «δεν συγχωρείται κενό», όπως αναφώνησε ο κύριος Βαρουφάκης, η εξουσία στο κέντρο της πόλεως, με την ανοχή του τότε υπουργού Εσωτερικών Προκό-

πη Παυλόπουλου, που είχε απαγορέψει στην αστυνομία να επέμβει, πέρασε στα χέρια των αλητών, που σήμερα προσποιούνται ότι μας κυβερνούν.

Την Τετάρτη 17 Ιουνίου του 2015 έγινε μια κακόγουστη και απέλπιδα προσπάθεια νεκρανάστασης του φαινομένου της πλατείας.

Γιατί να ασχοληθεί κανείς με μία αποτυχημένη επανάληψη, που είναι πρόδηλο ότι είχε σκοπό να ενοποιήσει τον χώρο του παραλογισμού και να ανακόψει τη φθορά και την πτώση της κυβέρνησης; Διότι έχουν πάρει τον κατήφορο. Λίγο λίγο, τώρα στην αρχή. Πιο ραγδαία όταν θα αποκαλυφθεί κατά τρόπο αδιαμφισβήτητο πόσο μεγάλα ήταν τα φέματα που είπαν, πόσο κολοσσιαία η ζημία που έκαναν στον τόπο και πόσο τυχάρπαστη και περιστασιακή η παρουσία τους στο προσκήνιο. Νομίζουμε για δύο λόγους: Πρώτον, γιατί είναι η πρώτη φορά που κυβέρνηση στην Ελλάδα οργανώνει διαδήλωση υπέρ του εαυτού της. Ομολογεί δηλαδή ότι δεν κυβερνά η ίδια, αλλά το πεζοδρόμιο. Δεύτερον, γιατί τη συγκέντρωση της Τετάρτης την ακολούθησε συγκέντρωση «της κατσαρόλας» από τους εχθρούς της φορομπηχτικής πολιτικής του Τσίπρα και οπαδούς της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Είναι η πρώτη φορά που οι χειμαζόμενοι και

σκληρά εργαζόμενοι Έλληνες του ιδιωτικού τομέα τόλμησαν να αμφισβητήσουν τη δικτατορία των δημοσίων υπαλλήλων. Το έκαναν, μάλιστα, με τις ίδιες μεθόδους που χρησιμοποιούσαν οι αντίπαλοί τους.

Άκουσα διάφορα μορμολύκεια να καλούν τον ελληνικό λαό σε Τρίτο Γύρο. Ας έχουν υπόψη τους ότι στους δρόμους και στις πλατείες δεν θα είναι πια μοναχοί και ότι τη θανατολατρεία τους θα μπορέσουν να την ικανοποιήσουν πολύ ταχύτερα από ό,τι νόμιζαν.